

27 Ιουλίου 2020

Στάρετς Γερμανός: Κρατάτε την ταπείνωση, την αυτομεμψία, την απλότητα!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Στάρετς Γερμανός (1844-1923).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=504733>

Ο επίσκοπος Θεοφάνης λέγει: Πρέπει μπροστά στον Κύριο να στέκωμε, όπως στέκονται οι στρατιώτες στην επιθεώρηση.

Και πρέπει να έχωμε αυτομεμψία.

Όχι μόνο για τα πονηρά έργα μας.

Αμαρτωλές πράξεις μπορεί και να έχωμε λίγες.

Όμως θα δώσωμε λόγο και για τις κακές μας σκέψεις.

Οι λαϊκοί δεν καταλαβαίνουν, δεν ξέρουν, τι είναι οι λογισμοί.

Μετάνοια ξέρουν μόνο για πράξεις.

Οι μοναχοί έχουμ πάντοτε μπροστά στα μάτια τους τους λογισμούς τους, μετάνοια έχουμ και για τους πονηρούς τους λογισμούς και κατηγορούμ τον εαυτό τους και για τους λογισμούς τους.

Έναν λαϊκό μάλιστα αυτό τον σκανδάλισε.

Είχε εκδοθή ένα βιβλίο. Μιλούσε για τους λογισμούς. Εκείνος λοιπόν ο λαϊκός, έλεγε: Για κυττάξτε, με τι ασχολούμται οι καλόγεροι! Για κυττάξτε, τι είναι αυτή η αγιότητα της ζωής τους!

Οι μοναχοί από ταπείνωση «τιμωρούν» τον εαυτό τους για τους λογισμούς τους!

Αμαρτωλά έργα οι μοναχοί δεν κάνουν. Ο λαϊκός εκείνος αυτό δεν το κατάλαβε. Και σκανδαλίσθηκε.

Αυτός είναι και ο λόγος, που οι κοσμικοί δεν καταλαβαίνουν, τι κάνουν οι καλόγεροι.

Και τα βιβλία συνήθως δεν γράφουν τίποτε για το θέμα αυτό.

Αλλά ο άνθρωπος χρέος έχει να παρακολουθεί τους λογισμούς του και πρώτα και κύρια, να προσέχει, να μην κολλάει στους λογισμούς του.

Αλλά να φροντίζει να κατηγορεί τον εαυτό του και να παρακαλεί τον Κύριο.

Όποιος δεν ξέρει, να κατηγορεί τον εαυτό του και να συναισθάνεται την αμαρτωλότητά του, θα πέσει σε πλάνη.

Να, για παράδειγμα, ένας μοναχός, που τον είχα γνωρίσει.

Πηγαίνει μέχρι τώρα και πουλάει πρόσφορα σε ένα μοναστήρι.

Αν τύχει να πάτε εκεί, μπορεί και να τον δείτε. Επίτηδες πάντως να μη πάτε! Δεν θα είναι για σας ωφέλιμο!

Χωρίς λόγο σε ανδρικό μοναστήρι να μη πηγαίνετε!.. [Μάλλον απευθύνεται σε μοναχές]. Μόνο όταν υπάρχει λόγος μόνο όταν πρέπει. Και να τα θυμάσθε τα λόγια μου.

Αυτός λοιπόν ο μοναχός ήταν εκεί τότε δόκιμος. Και ήθελε να αρχίσει να κάνει την «ευχή» (=την «ευχή» του Ιησού), χωρίς ποτέ να ρωτήσει να μάθει, πώς την κάνουν;

Και άρχισε λοιπόν να την κάνει! Και του εμφανίσθηκαν συναισθήματα ευχάριστα, γλυκά. Και έβγαλε το συμπέρασμα, ότι είχε κι όλας κάμει η προσευχή του καρπό!

Και έτσι όλο και πιο πολύ επαιρόταν και φούσκωνε.

Άρχισε μάλιστα, να βλέπει και οράματα. Και να αισθάνεται όλο και πιο βαθιά «παρηγοριά»!

Του φαινόταν, πότε-πότε, ότι περπατάει σε ένα θαυμάσιο κήπο. Και έτσι, κάθε φορά, του φαινόταν ωραίο και ευχάριστο να αρχίζει την «ευχή».

Μια φορά όμως μίλησε με κάποιον, που κάτι ήξερε για τέτοια πράγματα.
Και εκείνος τον ερώτησε: Εμβαθύνεις στα λόγια της ευχής;
Εκείνος δεν ήξερε τότε, ούτε αν κάτι τέτοιο χρειαζόταν!

Και όταν άρχισε να μπαίνει στο νόημα που έχουν τα λόγια, και να κατηγορεί τον
εαυτό του, έσβησαν και χάθηκαν όλα εκείνα τα συναισθήματα και τα οράματα, που
τον γέμιζαν παρηγοριά!

Γιατί όλα αυτά δεν ήταν σωστά!

Λοιπόν: Κρατάτε την ταπείνωση.

Κρατάτε την αυτομεμφία.

Κρατάτε την απλότητα.

*Από το βιβλίο του Μητροπολίτη Νικοπόλεως Μελετίου, ο "Στάρετς Γερμανός",
έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα.*